

Του Γιώργου Τσιρίδη

Σε ποσοστά 80-90% το ελληνικό κοινό επιδοκιμάζει την σκληρή στάση της κυβέρνησης και σε ποσοστό 60% αποδοκιμάζει την (εικαζόμενη) πιο μαλακή στάση του Σύριζα. Αυτό δίνουν τα γκάλοπ κι αυτό βλέπουμε καθημερινά στον κόσμο. Το βλέπουμε σ' αυτόν που γράφει τις σκέψεις του, σ' αυτόν που μιλάει δεξιά κι αριστερά και σ' αυτόν που, απλά, ακούει αλλά δείχνει με ποιον συμφωνεί και με ποιον διαφωνεί. Με αυτά τα ποσοστά πορεύεται η Ελλάδα.

Πού την πάει την χώρα αυτή η πορεία; Σε πλήρες αδιέξοδο.

Τα βάζουμε με την Τουρκία από την οποία, όμως, φοβόμαστε όχι μόνο τον πόλεμο αλλά ακόμα και ένα απλό θερμό επεισόδιο. Στον πόλεμο οι Τούρκοι έχουν καλύτερα όπλα από εμάς. Πυραύλους, αεροπλάνα, ντρονς, πλήθος στρατού, υποβρύχια κτλ. Επιπλέον έχουν ετοιμοπόλεμο στρατό που ασκείται σε πεδία πραγματικών μαχών (Συρία, Ιράκ, Κουρδιστάν, Λιβύη). Αλλά, ακόμα κι αν δεν γίνει πόλεμος, με ένα μόνο θερμό αλλά σοβαρό επεισόδιο εμείς θα χάσουμε τον τουρισμό που είναι η (μοναδική ίσως) βαριά μας βιομηχανία. Η Τουρκία σαν αντίπαλος, επομένως, μόνο ζημιά μπορεί να μας προκαλέσει, μεγάλη ή μικρή. Για κέρδος δεν το συζητάμε, δεν τίθεται καν θέμα.

Τα βάζουμε με τους πρόσφυγες. Δεν είναι πρόσφυγες, λέμε, είναι μετανάστες, είναι ΛΑΘΡΟμετανάστες, είναι πράκτορες, είναι βαλτοί, συνεχίζουμε στο ακροδεξιό μας κρεσέντο. Αν, όμως, γίνει φανερό κάποιο ατύχημα με ένα παιδάκι ή μια μάνα θα μείνουμε εκτεθειμένοι σε όλη την διεθνή κοινότητα. Θα μιλούν (ήδη το κάνουν οι Τούρκοι, κάτι είπαν κι οι Δανοί) για τον βάρβαρο τρόπο μας, εμείς οπλισμένοι να φερόμαστε άτιμα απέναντι σε άοπλους και αδύναμους. Η ζημιά κι η φθορά έχουν ήδη ξεκινήσει, αλλά, ένα επεισόδιο φανερό θα τις εκτινάξει και θα τις πολλαπλασιάσει σε κάθε επίπεδο.

Ας σκεφτούμε ότι δεν έχουμε πια σχεδόν ούτε ένα σύμμαχο σε όλο τον κόσμο (ίσως την Γαλλία αλλά κι αυτό αμφισβητούμενο). Έχουμε ενάντιους και ουδέτερους. Σε μια τέτοια ατυχή αλλά όχι απίθανη περίπτωση θα τους έχουμε όλους εναντίον μας. Οι πρόσφυγες σαν αντίπαλος μόνο ζημιά μπορούν να μας προκαλέσουν. Για μιαν άλλη αντιμετώπιση, που να δίνει και σε εμάς κέρδος (σαν κοινωνία εννοώ, όχι τα 700 εκ. ευρώ) δεν μπορεί κανείς να συζητήσει σοβαρά. Το κλίμα είναι τόσο αρνητικό που το αδιέξοδο γίνεται οριστικό.

Ζούμε μέρες εθνικής εξάρσης και περισσής αφασίας (για να μην πω ανοησίας). Διέξοδος δεν υπάρχει. Ελπίζουμε μόνο να τα βρουν Ρώσοι και Τούρκοι ή Αμερικάνοι και Ρώσοι ή Γερμανοί και Αμερικάνοι και τέλος πάντων να γίνει κάτι χωρίς εμάς και μακριά από εμάς που να μας ωφελήσει από σπόντα. Γιατί η Ελλάδα είναι πλήρως απομονωμένη από κάθε σύμμαχο (η Γαλλία δεν μπορεί να παίξει κανένα ρόλο). Οι αποφάσεις παίρνονται ερήμην

της χώρας μας. Αν η Ελλάδα σταθεί τυχερή, μπορεί να βγει αλώβητη. Η ίδια όμως έχει τα χέρια της δεμένα. Μόνη της παρηγοριά το διαδίκτυο κι η τηλεόραση με τους φαντασιακούς θριάμβους και τις φοβερές "λακεδαιμόνειες" κραυγές «αού, αού, αού!». Θα πρόσθετα «Αού, αού κι άγιος ο Θεός!»

Από ουσία τίποτε. Μόνο από σπόντα μήπως βγει κάτι!